

Kopie

Afgeleverd aan: VLAAMSE OVERHEID

Geen rechtsmiddel werd tot heden tegen dit arrest ingesteld.

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van inwendige aard

Arrestnummer C / 1350 / 2021
Repertoriumnummer 2021 / 3355
Datum van uitspraak 15 oktober 2021
Notitienummer griffie 2019/NT/558
Notitienummer parket-generaal

Na tussenarrest van 23 april
2021

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00002356395-0001-0019-01-01-1

Not.nr. DE.64.LC.002315/12

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. (RRN ,
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -
2. nr. (RRN),
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -
3. nr. (RRN ,
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -
4. nr. (RRN),
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -
5. nr. (RRN),
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -
6. nr. (RRN ,
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -

tegen

1. nr. 1623 (RRN
geboren te op
wonende te
- beklaagde -

verdacht van:

als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek;

A.

opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning afvalstoffen te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht;

meer bepaald in strijd met artikel 12 Decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, een berg afval afkomstig van bouwwerken te hebben achtergelaten op een perceel grond;

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.3., § 1, eerste lid Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid;

te in de periode van 1 juli 2011 tot 1 juni 2012 (zie stukken 2-3, 6-15, 54-57, 63);

B.

opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning afvalstoffen te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht;

meer bepaald in strijd met artikel 12, § 1 Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materialenkringlopen en afvalstoffen, een berg afval afkomstig van bouwwerken te hebben achtergelaten op een perceel grond;

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.3., § 1, eerste lid Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid;

te in de periode van 1 juni 2012 tot en met het bevel tot dagvaarding (zie stukken 2-3, 6-15, 54-57, 63).

Tevens gedagvaard om, bij toepassing van artikel 16.6.4 Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, zich te horen veroordelen tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de achtergelaten afvalstoffen binnen een door de rechter vastgestelde termijn, onder verbeurte van een dwangsom van 50 euro per dag bij niet naleving van deze veroordeling.

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, kamer D13M, besliste bij vonnis van 1 april 2019 op tegenspraak als volgt:

“OP STRAFGEBIED

De rechtbank:

- verklaart *beklaagde* **SCHULDIG** aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlasteleggingen A en B;
- **TOEPASSING** makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;
- veroordeelt *beklaagde* voor deze feiten samen tot een **GELDBOETE** van **VIJFHONDERD EURO**, verhoogd met 70 deciem (x 8) of **4.000,00 euro**;
- zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens *beklaagde* uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Bijdrage - vergoeding - kosten

De rechtbank:

- spreekt in hoofde van *beklaagde* de verplichting uit om **EENMAAL** een bedrag van 25,00 euro, met 70 opdecimen verhoogd, **200,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;
- veroordeelt *beklaagde*, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **20,00 euro**;
- legt *beklaagde* bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **53,58 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;
- veroordeelt *beklaagde* tot de gerechtskosten, tot op heden begroot op de som van **50,89 euro**.

OP BURGERLIJK GEBIED

✓ **Vordering consoorten**

De rechtbank verklaart de vordering van de burgerlijke partijen ontvankelijk en deels gegrond.

*De rechtbank veroordeelt beklaagde om aan de burgerlijke partijen het bedrag van **15.000 euro** te betalen, en te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke rentevoet vanaf 1 januari 2018 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet op de hoofdsom en de vergoedende intrest vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, en de kosten, begroot op **1320 euro rechtsplegingsvergoeding**.*

*De rechtbank verleent **voorbehoud voor toekomstige schade**, nl. de kosten van een oriënterend en eventueel beschrijvend bodemonderzoek en de eventuele kost van een uit te voeren bodemsaneringsproject.*

✓ **Herstelvordering**

*VEROORDEELT bij toepassing van artikel 16.6.4 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid de beklaagde tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de achtergelaten afvalstoffen, te **binnen een termijn van 1 jaar** na het in kracht van gewijsde treden van dit vonnis, **onder verbeurte van een dwangsom van 50 euro per dag vertraging** bij het niet-uitvoering van deze veroordeling binnen de gestelde termijn.*

VERPLICHT de beklaagde, op grond van artikel 16.6.4, tweede lid DABM, tot terugbetaling van de kosten voor het inzamelen, vervoeren en verwerken van de afvalstoffen door de gemeente, door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest of door het Vlaamse Gewest.

ZEGT VOOR RECHT dat de voorgemelde termijn enkel aan de hoofveroordeling wordt gekoppeld en helemaal niet een dwangsomtermijn is in de zin van artikel 1385bis Ger.Wb.

✓ **Overige burgerlijke belangen**

De rechtbank houdt de beslissing over de burgerlijke belangen aan."

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 29 april 2019 door de beklaagde tegen "alle beschikkingen van het vonnis";

- 6 mei 2019 door het openbaar ministerie tegen “*alle beschikkingen op strafgebied*”.

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, op:

- 29 april 2019 door de advocaat van de beklaagde
- 6 mei 2019 door het openbaar ministerie.

1.4 Op de rechtszitting van 4 september 2020 (inleidingszitting) van dit hof, zelfde kamer, werden bij toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209*bis*, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vastgelegd en werd de rechtsdag bepaald op de rechtszitting van 11 maart 2021.

De conclusietermijnen zijn nageleefd.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 11 maart 2021 in het Nederlands:

- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____ advocaat met kantoor te _____
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____ advocaat-generaal;
- de burgerlijke partijen _____ en _____ in hun middelen vertegenwoordigd door meester _____ advocaat met kantoor te _____ voor meester _____ advocaat met kantoor te _____

2.1 Het hof, zelfde kamer, anders samengesteld, besliste bij (op tegenspraak gewezen) tussenarrest van 23 april 2021 dat de hoger beroepen van de beklaagde _____ en van het openbaar ministerie ontvankelijk zijn, en dat de incriminatieperiode van de telastlegging B moet worden verbeterd naar: “*in de periode van 1 juni 2012 tot en met 6 september 2018*”. Verder heropende het hof ambtshalve de debatten, om de partijen toe te laten standpunt in te nemen over een eventuele herkwalificatie van de telastleggingen naar het nagelaten te hebben om *bedrijfsafvalstoffen* te hebben verwijderd of nuttig te hebben toegepast.

2.2 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 9 september 2021 in het Nederlands, waarbij de behandeling van de zaak van bij het begin werd hernomen omwille van de gewijzigde samenstelling van de zetel:

- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____ advocaat met kantoor te _____

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal;
- de burgerlijke partijen en in hun middeelen vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te voor meester advocaat met kantoor te

3. Het perceel waarop de inbreuken zijn gepleegd, werd gehuurd door de (inmiddels failliete) waarvan de beklagde de zaakvoerder was.

Volgens de omschrijving in de telastleggingen gaat het om bouwafval dat afkomstig is van de werkzaamheden van de en dat door de beklagde ter plaatse werd achtergelaten. Het betreft dus bedrijfsafvalstoffen.

De feiten van de telastlegging A (periode 1 juli 2011 tot 1 juni 2012) moeten daarom worden heromschreven als volgt:

“opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, afvalstoffen, zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen, te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht,

meer bepaald in strijd met artikel 20 Decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, nagelaten te hebben om bedrijfsafvalstoffen, zijnde afvalstoffen die ontstaan ten gevolge van een industriële, ambachtelijke of wetenschappelijke activiteit, en de afvalstoffen die daarmee gelijkgesteld worden bij een besluit van de Vlaamse Regering, te hebben verwijderd of nuttig te hebben toegepast op de wijze zoals bepaald in artikel 20,

1° binnen de onderneming waarin de afvalstoffen zijn ontstaan of worden behandeld, in overeenstemming met de milieuvergunning, bedoeld in artikel 14, of met de andere toepasselijke wettelijke, decretale of reglementaire voorschriften;

2° door afgifte aan een natuurlijk persoon of rechtspersoon die hetzij houder is van een vergunning voor de verwijdering of nuttige toepassing van de afvalstoffen, als bedoeld in artikel 14, § 1 of § 6, of voldaan heeft aan de meldingsplicht als bedoeld in artikel 14, § 6, hetzij houder is van een erkenning als bedoeld in artikel 14, § 2;

3° als secundaire grondstoffen, overeenkomstig artikel 11;

4° door afgifte aan een in een ander Gewest of land gevestigde natuurlijk persoon of rechtspersoon die overeenkomstig de daar geldende wetgeving de afvalstoffen:

- a) mag verwijderen als er geen merkelijk dichterbij gelegen, vergunde verwijderingsinrichting is die de afvalstoffen op een verantwoorde wijze kan verwijderen onder vergelijkbare voorwaarden;
- b) nuttig mag toepassen;

namelijk het achterlaten en verwerken van grond vermengd met afvalstoffen zoals asbesthoudende bestanddelen, steentjes, plastic, beton en keramiekrestjes.

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.3.§1, eerste lid van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.”

Vanaf 1 juni 2012 maakt dit een inbreuk uit op artikel 25 Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materialenkringlopen en afvalstoffen (Materialendecreet), eveneens strafbaar gesteld door artikel 16.6.3, § 1, eerste lid Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid met een gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en/of een geldboete van 100 euro tot 500.000 euro. De feiten van de telastlegging B moeten daarom worden geherkwalificeerd als volgt:

“opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning afvalstoffen, zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen, te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht,

meer bepaald in strijd met artikel 25 van het Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materialenkringlopen en afvalstoffen, nagelaten te hebben om bedrijfsafvalstoffen, zijnde afvalstoffen die ontstaan ten gevolge van een industriële, ambachtelijke of wetenschappelijke activiteit, en de afvalstoffen die daarmee gelijkgesteld worden bij een besluit van de Vlaamse Regering, te hebben verwijderd of nuttig te hebben toegepast op de wijze zoals bepaald in artikel 25,

1° binnen de onderneming waarin de afvalstoffen zijn ontstaan of worden behandeld, in overeenstemming met de milieuvergunning, vermeld in artikel 11, of met de andere toepasselijke wettelijke, decretale of reglementaire voorschriften;

2° door afgifte aan een natuurlijk persoon of rechtspersoon die overeenkomstig artikel 11 houder is van een vergunning voor de verwijdering of nuttige toepassing van de afvalstoffen, of die voldaan heeft aan de meldingsplicht, of die een geregistreerde afvalstoffenhandelaar of -makelaar is als vermeld in artikel 13;

3° door afgifte aan een in een ander gewest of land gevestigde natuurlijk persoon of rechtspersoon die overeenkomstig de daar geldende wetgeving de afvalstoffen:

- a) mag verwijderen als er geen merkelijk dichterbij gelegen, vergunde verwijderingsinrichting is die de afvalstoffen op een verantwoorde wijze kan verwijderen onder vergelijkbare voorwaarden

b) nuttig mag toepassen

namelijk het achterlaten en verwerken van grond vermengd met afvalstoffen zoals asbesthoudende bestanddelen, steentjes, plastic, beton en keramiekrestjes

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.3.§1, eerste lid van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.”

Deze herkwalificatie laat de feiten van de telastleggingen A en B onverlet en voegt daar geen feiten aan toe. Het is op de zo geherkwalificeerde telastleggingen A en B dat de tegenspraak betrekking had. Telkens hierna sprake is van de telastleggingen A en B, betreft het deze zoals hier geherkwalificeerd.

4. De beklaagde betwist de telastleggingen.

Dat er bouwafval werd achtergelaten op het bewuste perceel blijkt afdoende uit de vaststellingen van de politie, zoals weergegeven in de processen-verbaal en de daarbij gevoegde foto's (zie p. 2-3, 6-15, 54-57 en 63 strafdossier).

In tegenstelling tot wat de beklaagde voorhoudt, gaat het wel degelijk om bedrijfsafvalstoffen. Dit blijkt uit de gevoegde foto's, waarop duidelijk kapotte bouwmaterialen (zoals b.v. gebroken dakpannen, stukken van afvoerbuizen) te zien zijn die ongesorteerd op een hoop of in bigbags gegooid zijn. Sommige afvalstoffen waren bovendien overgroeid door onkruid.

Het perceel werd gehuurd door de (inmiddels failliete) _____ een aannemingsbedrijf waarvan de beklaagde zaakvoerder was.

Het staat dan ook voor het hof vast dat het bouwafval afkomstig is van de werkzaamheden van de _____ en dat dit door de beklaagde ter plaatse werd achtergelaten. Dit wordt niet weerlegd door het gegeven dat de huurovereenkomst voor het terrein werd afgesloten met de _____ en niet met de beklaagde zelf, evenmin doordat bij aanvang van de huurovereenkomst geen intredende plaatsbeschrijving werd opgemaakt.

Het achterlaten van (bedrijfs)afvalstoffen zoals bedoeld in artikel 12 Materialendecreet omvat niet alleen het storten, maar ook het verzuim om de gedeponeerde afvalstoffen te verwijderen. Zolang het gedeponeerde afval niet is verwijderd, blijft het misdrijf van achterlaten voortduren. Het betreft een voortdurend misdrijf.

Het verweer van de beklaagde over het in falig zijn van de _____ is dan ook niet correct en doet niet ter zake. Ook de eerste rechter wees daarbij terecht op het volgende:

“Beklaagde was dagelijks bestuurder van de _____ tot 15 juni 2011. In die hoedanigheid heeft hij verschillende bedrijfsafvalstoffen achtergelaten op een terrein, waarvan hij ook mede-eigenaar was. Het meeste afval is volgens de foto's helemaal niet overgroeid en is

duidelijk afkomstig van bouwwerken. Hieruit besluit de rechtbank dat het verweer van beklaagde dat het afval al aanwezig zou zijn geweest op het terrein voor het afsluiten van de huurovereenkomst, niet klopt. Beklaagde was de strafrechtelijk verantwoordelijke van de en heeft (...) de feiten – het achterlaten van afval voor 15 juni 2011 – duidelijk wetens en willens gepleegd. Van een vennootschap en haar bestuurders mag immers verwacht worden dat zij de nodige maatregelen nemen om te exploiteren conform de decretale normen inzake het beheer van afvalstoffen. Beklaagde had bijgevolg – naast zijn vennootschap – de verplichting om deze afvalstoffen te verwijderen ook na 15 juni 2011: het faillissement van de NV op 15 juni 2011 neemt de persoonlijke strafrechtelijke verantwoordelijkheid van beklaagde immers niet weg. Het is niet omdat de gefailleerde vennootschap van rechtswege het beheer verliest over al haar goederen, en de curatoren niets hebben gedaan om het afval te verwijderen van de gehuurde percelen, dat het beklaagde niet zou zijn toegelaten om en niet de verplichting zou hebben om de aanwezige afvalstoffen van het terrein te verwijderen. Het faillissement werd trouwens afgesloten op 21 december 2015 en ook nadien heeft beklaagde geen enkel initiatief genomen om de afvalstoffen te verwijderen van het terrein.”

Het hof treedt deze terechte overwegingen bij en maakt ze tot de zijne. De beklaagde heeft de bedrijfsafvalstoffen zelf achtergelaten en moest dan ook zelf instaan voor het verwijderen van de afvalstoffen, of het nuttig toepassen ervan op een van de wettelijk voorgeschreven manieren. De beklaagde is trouwens een van de naakte eigenaars van het perceel.

Dat de beklaagde nooit aangemaand zou geweest zijn om het afval op te ruimen en dat de curatoren de huur van het perceel hebben verdergezet, doet aan de verantwoordelijkheid van de beklaagde en het strafbaar karakter van de door hem gepleegde feiten niets af. De beklaagde werd trouwens meermaals door de politie aangemaand om tot herstel over te gaan, en ook de burgerlijke partijen hebben dit gedaan zoals blijkt uit de door hen voorgelegde stukken. Ook het gegeven dat de curatoren door de vrederechter te bij vonnis van 27 maart 2012 in het kader van de ontbinding van de huurovereenkomst werden veroordeeld om het perceel te verlaten, neemt de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de beklaagde niet weg. De beklaagde houdt overigens ten onrechte voor dat de vrederechter de curatoren zou hebben veroordeeld tot het ontruimen van het goed, daarin begrepen het aanwezige bouwafval. Het vonnis van 27 maart 2012 heeft de ontbinding van de huurovereenkomst uitgesproken en een deskundige aangesteld voor wat betreft de huurschade. Het veroordeelde de curatoren enkel om het onroerend goed te verlaten en ter vrije beschikking te stellen van de burgerlijke partijen. Het machtigde de burgerlijke partijen om, indien de curatoren daaraan niet voldeden, hen “*met alle bezetters en inboedel*” te laten uitdrijven. Het achtergelaten bouwafval kan niet worden beschouwd als inboedel.

De beklaagde liet de afvalstoffen achter en liet wetens en willens na om deze op te ruimen.

In tegenstelling tot wat de beklaagde beweert, werd het strafonderzoek niet eenzijdig gevoerd en is het strafdossier niet onvolledig. Er diende helemaal geen verder onderzoek te worden gevoerd naar de juistheid van de verklaring van curator De stukken in verband met de procedure voor de vrederechter maken immers deel uit van het strafdossier.

De telastleggingen A en B zijn bewezen.

5. Tot 30 juli 2018 luidde artikel 5, tweede lid, Strafwetboek als volgt:

“Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd kan hij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld.”

Artikel 2 van de wet van 11 juli 2018 tot wijziging van het Strafwetboek en de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering wat de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen betreft, die in werking trad op 30 juli 2018, vervangt artikel 5 Strafwetboek door de volgende bepaling:

“Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor de misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, zoals blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

Met rechtspersonen worden gelijkgesteld:

1° tijdelijke handelsvennootschappen en stille handelsvennootschappen;

2° vennootschappen bedoeld in artikel 2, § 4, tweede lid, van het Wetboek van Vennootschappen, alsook handelsvennootschappen in oprichting;

3° burgerlijke vennootschappen die niet de vorm van een handelsvennootschap hebben aangenomen.

De strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersonen sluit die van de natuurlijke personen, die daders zijn van dezelfde feiten of eraan hebben deelgenomen, niet uit.”

Gezien de strafuitsluitingsgrond die vervat was in het vroegere tweede lid van artikel 5 Strafwetboek op grond van de nieuwe wet niet langer van toepassing is op de datum van dit arrest, doch wel nog gold op het ogenblik van de feiten van de telastlegging die zich voor 30 juli 2018 situeerden, past het hof, voor zover van toepassing, artikel 5, tweede lid (oud) Strafwetboek toe.

Overeenkomstig artikel 5, tweede lid (oud) Strafwetboek is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor haar rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van de rechtspersoon en de natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

De beklaagde _____ was de zaakvoerder van de _____ Hij had de algemene leiding over de bedrijfsvoering van deze vennootschap en beslissingsbevoegdheid, in het bijzonder over de naleving van de afvalstoffenwetgeving.

Binnen de rechtspersonen was er onvoldoende aandacht voor de naleving van de verplichtingen, opgelegd door de afvalstoffenwetgeving, wat een eigen strafrechtelijke fout van deze rechtspersonen is.

De voor de beklaagde _____ bewezen verklaarde misdrijven werden wetens en willens gepleegd. Hij wordt daarom veroordeeld tot een straf. Het is daarbij niet relevant dat de vennootschap voor wie hij optrad niet in de zaak is betrokken.

6. De beklaagde pleegde de bewezen feiten met eenzelfde misdadig opzet zodat het hof toepassing maakt van artikel 65, eerste lid, Strafwetboek en voor deze feiten samen een straf oplegt.

De eerste rechter wees terecht op het volgende:

“Sluikstorten van bedrijfsafval zorgt voor visuele vervuiling van de omgeving en verontreiniging van de bodem. De maatschappij levert grote inspanningen om een degelijk afvalverwijderingsbeleid te voeren en ook vele particulieren leveren grote en dure financiële inspanningen om hun afval op legale wijze af te voeren en zo hun omgeving leefbaar te houden. Illegaal achterlaten van afvalstoffen betekent een extra kost voor de maatschappij: personeel en geld dient te worden ingezet voor de verwijdering van deze afvalstoffen. Aldus worden de burgers die op een legale wijze hun afval later verwerken financieel benadeeld.”

Tot op heden is er nog steeds afval aanwezig.

De beklaagde is thans 59 jaar. Hij liep elf veroordelingen op wegens verkeersinbreuken en acht correctionele veroordelingen wegens onder meer uitgifte van cheques zonder dekking, misbruik van vertrouwen, eenvoudige bankbreuk, inbreuken op sociale wetgeving, inbreuk inzake bouwvergunning, inbreuk inzake milieuvergunning en het in bewaring geven/opslaan, storten van afvalstoffen, valsheid in geschriften en gebruik ervan en stedenbouw met de omstandigheid dat de dader een ambtenaar of een openbaar officier was, gelast met het voorkomen, vaststellen, vervolgen of bestraffen van deze inbreuk.

De beklaagde is derhalve niet aan zijn proefstuk toe en de eerdere veroordelingen en bekomen gunsten, hebben duidelijk niet het verhoopte ontradende effect gehad.

In het licht van deze overwegingen is het hof van oordeel dat enkel een effectieve geldboete van 1.000 euro een gepaste straf is voor de beklaagde. Deze straf is absoluut noodzakelijk om de beklaagde de ernst van de door hem gepleegde misdrijven te doen beseffen en om hem te weerhouden van recidive. Deze effectieve geldboete is bovendien in verhouding tot de aard en de ernst van de inbreuk.

De bewezen verklaarde feiten werden gepleegd over een tijdsspanne die zich uitstrekt zowel voor als na 1 januari 2017, zodat de uitgesproken geldboete wordt verhoogd met 70 deciem.

De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf is nodig om de beklagde er toe aan te zetten de geldboete te betalen.

7. De beklagde is gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald.

Het hof veroordeelt de beklagde als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciem tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Sinds 3 september 2020 luidt artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken *"In criminele en correctionele zaken die kosten van brief- en pakketport hebben veroorzaakt, wordt door de rechter aan de Staat als correspondentiekosten een som toegeschat, die niet meer mag bedragen dan 10 procent van de gezamenlijke kosten. Voor elke criminele, correctionele en politiezaak wordt door de rechter bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding van 50 euro opgelegd"* en dit ingevolge artikel 1 van het koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (BS 3 september 2020). Het hof verhoogt de kosten in beroep met 10 % en veroordeelt de beklagde tot de vaste vergoeding die nu 50,45 euro is, dit ingevolge de omzendbrief 131/8 van januari 2021, verschenen in het Belgisch Staatsblad van 29 januari 2021 over de indexering van de tarieven van de gerechtskosten in strafzaken en de gelijkgestelde kosten (blz. 6877 e.v.). Het indexeren van de bedragen die worden betaald voor de diverse soorten gerechtskosten, steunt op art. 9 van de wet van 23 maart 2019, die de nieuwe basiswet over de gerechtskosten in strafzaken is, uitgewerkt in de artikelen 28 tot 30 van het KB van 15 december 2019, dat de wet uitvoert.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof de beklagde ook tot het betalen van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

8. Het openbaar ministerie vordert bij toepassing van artikel 16.6.4 Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid de verwijdering van het resterende afval.

Artikel 16.6.4 Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid bepaalt: *“Wie afvalstoffen achterlaat in strijd met de bepalingen van het decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen, wordt door de strafrechter veroordeeld tot het inzamelen, vervoeren en verwerken ervan binnen een door hem vastgestelde termijn.*

Met behoud van de toepassing van de bepalingen in het eerste lid kan de veroordeelde worden verplicht tot terugbetaling van de kosten voor het inzamelen, vervoeren en verwerken van de afvalstoffen door de gemeente, door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest of door het Vlaamse Gewest.”

Er ligt geen bewijs voor dat de afvalstoffen intussen volledig werden verwijderd. Op de foto's die door de burgerlijke partijen aan het dossier werden gevoegd, is duidelijk te zien dat er op 22 december 2020 nog steeds afval aanwezig was. Het perceel werd voor die datum slechts gedeeltelijk opgeruimd door de burgerlijke partijen, sindsdien voerden ze geen opruimwerken meer uit.

Dat er een uitvoerbare titel zou zijn waarbij de curatoren veroordeeld werden om het onroerend goed te ontruimen, doet aan de verplichting voor de beklaagde van artikel 16.6.4 Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid niets af. Bovendien en zoals hoger al gezegd stelt de beklaagde het onjuist voor dat de curatoren door de vrederechter zouden zijn veroordeeld tot het ontruimen van het onroerend goed, daarin begrepen het verwijderen van het achtergelaten bedrijfsafval.

Gelet op het talmen van de beklaagde in het verleden om tot een volledige verwijdering van de afvalstoffen over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van de veroordeling tot inzamelen, vervoeren en verwerken binnen de gestelde termijn. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagde om nu effectief zelf tot het verwijderen van het afval over te gaan of over te laten gaan. Een vrijwillige uitvoering van de opgelegde maatregel verdient vanuit het oogpunt van het algemeen belang de voorkeur, gezien een ambtshalve uitvoering ervan kosten voor de gemeenschap veroorzaakt, waarbij er geen enkele zekerheid bestaat over de recuperatie van deze kosten.

De beklaagde krijgt een voldoende redelijke termijn vooraleer de dwangsom verbeurt, terwijl de termijn pas loopt vanaf het in kracht van gewijsde gaan van dit arrest.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagde al vrijwillig kon overgaan tot het volledig opruimen en de voldoende ruime termijn die hem hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis, laatste alinea, Gerechtelijk

Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna hij pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

Het bedrag van de dwangsom per dag dat, na het in kracht van gewijsde gaan van het arrest en na het verlopen van de termijn, geen gevolg wordt gegeven aan de opgelegde maatregel, moet voldoende hoog zijn om hem aan te zetten tot vrijwillige uitvoering.

Er is geen grond om een maximum voor de te verbeuren dwangsom te bepalen, gezien dit *in casu* de effectiviteit van de dwang die moet uitgaan van een dwangsom zou beperken.

9.1 De burgerlijke partijen

en vorderen een vergoeding wegens materiële en morele schade van 15.000 euro, meer de intresten vanaf 1 januari 2018 en een rechtsplegingsvergoeding van 1.320 euro per aanleg. Ook vragen ze voorbehoud voor toekomstige schade (namelijk de kosten van een oriënterend en eventueel beschrijvend bodemonderzoek en de eventuele kost van een uit te voeren bodemsaneringsproject) en daartoe de burgerlijke belangen aan te houden.

De voor de beklagde bewezen verklaarde telastleggingen maken een fout uit in de zin van artikel 1382 Oud Burgerlijk Wetboek zodat de beklagde gehouden is tot vergoeding van de daardoor veroorzaakte schade.

Het loutere feit dat de burgerlijke partijen slechts naakte eigenaars zijn van het perceel heeft niet tot gevolg dat ze geen belang hebben bij hun vordering of dat ze geen schade geleden hebben. Net omdat ze deelgerechtigden zijn in het perceel en omdat ze opruimkosten maakten om zelf niet strafrechtelijk te worden vervolgd, hebben ze wel degelijk belang.

Omdat de beklagde naliet om dit te doen, ruimden de burgerlijke partijen het perceel zelf gedeeltelijk op. Ze hebben daarbij niet geringe kosten gemaakt en spendeerden hieraan heel wat tijd. Bovendien is het de eigen broer van de burgerlijke partijen die het perceel met afval vervuilde, een perceel waarop ook de ouderlijke woning van weleer is gevestigd en waarin zij allen rechten hebben. Dit heeft een zekere morele schade tot gevolg gehad. Daarnaast hadden de burgerlijke partijen administratiekosten.

Dit alles is schade uit de bewezen verklaarde misdrijven die niet in oorzakelijk verband staat met het huren van het perceel door de De schade werd veroorzaakt door het wetens en willens plegen van de bewezen verklaarde misdrijven door de beklagde.

De burgerlijke partijen hebben bovendien met de zelfs geen contractuele band, zodat de verwijzing door de beklagde naar de leer van de quasi-immuniteit van de uitvoeringsagent niet correct is en irrelevant.

De burgerlijke partijen stellen hun vordering tegen de beklaagde en niet tegen de
zodat het verweer van de beklaagde in verband met de aangifte in het
faillissement en de beweerde titel tegen de curatoren niet relevant is. Bovendien merkte het
hof hoger al op dat in het vonnis van de vrederechter van 27 maart 2012 enkel de
ontbinding werd uitgesproken van de huurovereenkomst en voor wat betreft de vordering
omtrent de huurschade, een deskundige werd aangesteld. Het vonnis houdt in geen geval
een titel in lastens de curatoren om tot sanering van het terrein over te gaan.

De beklaagde erkent dat de burgerlijke partijen al een gedeelte van het afval hebben
opgeruimd.

De deskundige, aangesteld door de vrederechter om de huurschade te ramen, begrootte de
kosten voor het opruimen van het terrein, inclusief de schade aan de woning, op in totaal
40.089,30 euro (exclusief BTW) (stuk 4 van de burgerlijke partijen). De burgerlijke partijen
bewijzen aan de hand van foto's en een kostenoverzicht, gestaafd door stukken waaronder
facturen (stukken 8, 9 en 10 van de burgerlijke partijen), dat ze onder meer een kraan
moesten huren, net als een boomzaag en hakselaar. De beklaagde heeft een zeer grote
hoeveelheid hout- en bouwafval op het terrein achtergelaten. Het is eveneens bewezen dat
de burgerlijke partijen zeer vele uren hebben gespendeerd aan het al gedeeltelijk
verwijderen van dit afval. Het oorzakelijk verband tussen al deze schade en de door de
beklaagde gepleegde feiten staat vast.

Het hof begroot alle door de burgerlijke partijen geleden morele en materiële schade samen,
in billijkheid en bij gebrek aan objectieve gegevens die een meer concrete schadebegroting
mogelijk maken, op 15.000 euro, het bedrag zoals toegekend door de eerste rechter.

Deze begroting van de schade heeft betrekking op de schade die de huidige burgerlijke
partijen hebben geleden, zodat er geen reden is deze te beperken tot 56,25% op basis van
hun aandeel in de naakte eigendom en het aantal kinderen ten opzichte van het totaal
aantal kinderen die in zake zijn.

In dit bedrag is het verloop van de tijd sedert het ontstaan van die schade en het gevolg
daarvan op het schadebedrag al uitgedrukt, zodat er op dit bedrag slechts interesten
verschuldigd zijn vanaf de dag van dit arrest en er geen vergoedende interesten op
verschuldigd zijn vanaf een datum die de dag van het arrest voorafgaat.

Aangezien er nog geen volledige sanering is en de afvalstoffen mogelijks een diepgaandere
verontreiniging hebben veroorzaakt, kende de eerste rechter terecht een voorbehoud toe
voor de kosten van een oriënterend en eventueel beschrijvend bodemonderzoek en de
eventuele kost van een uit te voeren bodemsaneringsproject.

9.2 Krachtens artikel 162*bis*, samen gelezen met artikel 211 Wetboek van Strafvordering,
veroordeelt het hof de beklaagde tot het betalen aan de burgerlijke partij van de

rechtsplegingsvergoeding bepaald in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek. Deze rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd per aanleg en de begroting ervan heeft het bedrag van de vordering als maatstaf en wordt bepaald door artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

Rekening houdend met het bedrag van de respectieve vorderingen van de burgerlijke partijen in eerste aanleg en in graad van beroep, kent het hof een rechtsplegingsvergoeding toe aan het (geïndexeerde) basisbedrag van 2.600 euro in eerste aanleg en 1.430 euro in graad van beroep.

10. De overige burgerlijke belangen werden door de eerste rechter terecht aangehouden met toepassing van artikel 4 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering.

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 en 211*bis*, Wetboek van Strafvordering;
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verder beslissend met eenparige stemmen over de grond van de beroepen na het tussenarrest van 23 april 2021:

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing tot het aanhouden van de burgerlijke belangen;

wijzig het beroepen vonnis **als volgt:**

op strafgebied:

herkwalificeert de feiten van de telastleggingen A en B zoals hoger besproken in randnummer 3 van dit arrest;

veroordeelt de beklaagde voor de bewezen verklaarde telastleggingen A en B samen tot een **geldboete van 1.000 euro**, vermeerderd met 70 deciemmen tot 8.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciem en zo gebracht op 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 50,45 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bijdrage van 20,00 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 50,89 euro in eerste aanleg en 320,20 euro in beroep;

wat betreft de verwijdering van het afval:

veroordeelt de beklaagde bij toepassing van artikel 16.6.4 Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid tot het **inzamelen, vervoeren en verwerken van de achtergelaten afvalstoffen**, op het perceel gelegen te binnen een termijn van **zes maanden** nadat het voorliggende arrest in kracht van gewijsde zal zijn getreden, op straffe van verbeurte van een dwangsom van **100 euro** per dag bij niet naleving van deze veroordeling;

op burgerlijk gebied:

veroordeelt de beklaagde tot betaling aan de **burgerlijke partijen** en van een bedrag van **15.000 euro**, vermeerderd met de gerechtelijke intresten vanaf de dag van dit arrest tot de dag van betaling, telkens aan de wettelijke intrestvoet en tot betaling van de kosten van deze burgerlijke partijen, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op 2.600 euro in eerste aanleg en 1.430 in beroep;

verleent aan de burgerlijke partijen en **voorbehoud** voor toekomstige schade, nl. de kosten van een oriënterend en eventueel beschrijvend bodemonderzoek en de eventuele kost van een uit te voeren bodemsaneringsproject;

wijst het meer of anders gevorderde af als ongegrond.

Kosten eerste aanleg: € 50,89

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 30,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht HB bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 26,67
Dagv. BP'n :	€ 160,42
Tussenarrest 23.4.21:	€ 33,00

€ 291,09

+ 10 %: € 29,11

Totaal: € 320,20

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer,
samengesteld uit raadsheer als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren
en en in openbare rechtszitting van **15 oktober 2021**
uitgesproken door wnd. kamervoorzitter in aanwezigheid van
advocaat-generaal, met bijstand van griffier

